

— Стойте! рече съгледачтъ на налѣзлытъ. Тръба да издирѣмъ изгубенныйтъ си другарь. Нека прѣтърсимъ добръ на всякъдѣ по стаятъ.

И тъй захванѣхъ всички да търсятъ добръ и на здраво, безъ да могатъ да одирятъ нѣщо.

— Какъвъ чортъ! рече лоратъ. Я виждте, тука има капандуръ. Да строшимъ входтъ на капандуртъ. Дайте брадвы.

Подземно шепортенье досегѣ до ушитъ на тѣзи шо работяхъ. Войскарнитъ наченѣхъ да разбиватъ входтъ на капандура, който бѣше тъй добръ снабенъ съ подѣтъ щото мъчно можаше да распознае нѣкой, че тамъ има растрогы. Подиръ малко, войскарнитъ строшихъ капандуртъ, наѣтрихъ ся прѣдъ единъ слѣбъ, който еодеше въ нѣкакъкъ си подницъ.

— Запалѣте свѣщъ! истеглѣте пищовытъ си и вървѣте подиръ ми! каза съгледачтъ.

— Напрѣдъ! рекохъ войницитъ.

И като испѣлияхъ порѣкытъ на съгледача, спуснѣхъ ся да слѣзватъ тѣ напрѣдъ.

Слѣзохъ низъ стѣпалата на слѣбѣтъ, който, като бѣше вита, сведе ги въ единъ четвъртита подницъ.

— О ужасъ! подума лоратъ щомъ влѣзе.

— Боже мой! рекохъ войскаритъ.

— А! Злодѣйци! извика съгледачтъ. Най послѣ вы наѣтрихмы! Ето грозното ви гнѣздо.

И наистинѣмъ омази стая тамо приличаше на пѣкътъ. Кости отъ мъртъвци лежахъ расвържени тукъ тамъ, черепи отъ чловѣчески глави, около топлыйтъ еще трупъ на другыйтъ съгледачъ. А въ единъ кѣтъ на вѣтрѣ тамъ четирима обрѣжени бѣхъ ся свили, грозны на лице и на гледъ.

— Прѣдайте си, рече имъ съгледачтъ.

— Не мръдвамы отъ тука. Пуснѣте да излѣземъ и да си отидемъ. Ако ли не, душѣмъ вмамы и ный, душѣмъ и вы...

Рекохъ и насочихъ пищовытъ си истеглени.

Но непрѣдварихъ, зашото десетъ крошума, и десетъ шиша пронизахъ месата имъ.

И въ подницѣтъ ся разлегнѣ тежка воня отъ изпраздненытъ оръжия на войскаритъ.

Гробно мълчаніе настанѣ. Единъ само отъ злодѣйцытъ дышаше еще.

Съгледачтъ побърза да помогне на събрата си.

Но той бѣ трупъ леденъ. Лицето му бѣше блѣдно. Гнѣтущата машина бѣше го смазала.